

I Henhold hertil androges paa Bemhndiggelse for Indenrigsministeriet til at træffe Foranstaltning til, at der istedefor Tomandsfenge anvises Genmandsfenge til det indkvarterede Mandstabs under Forudsætning af, at vedkommende Garnisonsbeyer udrede Halvdelen af den forøgede Udgift, som denne Forandring i Indkvarteringen medfører. Ved Finantsloven for 1860—61 blev en saadan Bemhndiggelse ikke indbrømt; da Krigsministeriet imidlertid senere gjentagende har insisteret paa den omhandlede Foranstaltnings Gjennemførelse, har man i Aar gjenoptaget Begjæringen om Meddelelsen af den dertil fornødne Bemhndiggelse, idet man kun, med Hensyn til at det ved denne Sags Behandling i Rigsdagen blev gjort gjældende, at Udbetalingen af en Sum paa en Gang for alle til Sengenes Omdannelse maatte foretrækkes for Indrømmelsen af en større aarlig Godtgjørelse, skal tilføie, at Qvartererne ialtsald med enkelte Undtagelser tilveiebringes ved Leie og navnlig stilles til Licitation, og at den Udgiftsforøgelse, hvormed her er Spørgsmaal, som Følge heraf vil medgaae til den Forhøielse af Qvarterleien, som kan forudsæes at ville blive fordret saavel paa Grund af Afgivelsen af de flere Sengesteder med Tilbehør som paa Grund af den større Plads, disses Opstilling udkræver.

Anm. Ifølge den bestaaende Ordning af det ordinaire Indkvarteringsvæsen udenfor Kjøbenhavn paahviler det vedkommende Kjøbstadcommuner indenfor de i Lovgivningen foreskrevne Grændser, ved hvilke Militaeretaten jevnlig anseer sine endog billige Fordringer beskaarne, at hde det garnisonerende Militair bets forskjellige Fornødenheder. Maa det nu end erkjendes, at der paa det i denne fra ældre Tid stedsindende Ordning inaaftæe mindre Principmæssige for en ikke ringe Deel er raadet Ved derved, at der ifølge Lov af 29de December 1850 tilstaaes vedkommende med Indkvartering belagte Kjøbstæder en deels fuldstændig, deels partiel Godtgjørelse af Statskassen for Udbetaling af de ommeldte Præstationer, har dette dog paa den anden Side hidraget til, at Communerne forsaavidt nu mindre end tidligere ere interesserede i at iagttage den behørigde Deconomi. Hertil kommer, at Administrationen af hele Indkvarteringsvæsenet under den nu bestaaende Ordning af samme er forbunden med iffe saa Vanffeligheder saavel for Krigsministeriet som for Indenrigsministeriet, hvilket fornemmelig hidrører fra, at Overtillshenet med Communerne tilkommer ifstnævnte Ministerium, medens det er førstnævnte Ministerium, som nærmest er interesseret i, at Communerne efterkomme deres heromhandlede Forpligtelser.

Anslet om at komme bort fra den nærværende Ordning af dette Forhold er derfor ogsaa oftere blevet fremhævet, og navnlig har Rigsdagen som et Middel hertil gjentagende henpiist til Tilveiebringelsen af en Overenskomst mellem Monarchiet og Kongeriget om, at Militaeretaten selv overtager Indkvarteringsbyrden imod et nærmere bestemt Vederlag. I hvorvel det nu ikke er at antage, at de af den bestaaende Ordning flydende Ulemper paa nogen anden Maade tilfulde lade sig fjerne uden derved, at Staten selv gennem Krigsbestyrelsen overtager Casermeringen m. v. af Garnisonerne, imod derfor at tilstaaes deels af Landsdelene, deels af vedkommende Garnisonsbeyer et passende aarligt Vederlag, maa det dog erkjendes, at en saa fuldstændig Omordning blandt Andet og maa være betinget af Vedtagelsen af en fast Garnisoneringsplan eller endelige Bestemmelser angaaende Troppernes Fordeling, og at der saaledes formeentlig ikke vil kunne være Tale om Opførelse af de til Forholdets Ordning fornødne faste Etablissementer, forinden de i saa Henseende fornødne Forarbejder ere tilendbragte. Under disse Omstændigheder har Ministeriet derfor troet at maatte opgive Tanken om for Tiden at opnaae nogen Forandring med Hensyn til alle de egentlige Qvarterudgifter, for hvis Vedkommende der iøvrigt ogsaa er mindre Trang til nogen Forandring, idet det